

Vánoční Běsidka

Jednou takhle v pátek rozhodli jsme se, že si uděláme malé vánoce. A tak se taky stalo, sešli jsme se na nádraží, a že někam pojedem. Ale kam. Co třeba Česká lípa? Ne, tam nás nemaj rádi. No tak třeba do Lázní Běláhoř? Tam už to známe no tak dobře. A bylo. Nasedli jsme do vlaku směr Chlumec a pak směr Lázně Běláhoř. Vydali jsme se známou cestou do školy, kde na nás už čekal školník a zavedl nás do známé jídelny, ovšem vylepšené o objednávací počítač. Povečeřeli jsme a vyzdobili si jídelnu krásně arytmicky blikajícím stromečkem. A pak už se jen vyspat na ten náročný zítřek. Ráno jsme vstali, povyjeli výtahem do kuchyňky a nasnídali se. Následně jsme se domluvili, že nepůjdeme klasickou cestou přes bažantnici a okolo kostelíku, ale že to vezmeme na druhou stranu směr Pecka. Cesta nás vedla nejdříve okolo skladu firmy Pumr & Ryba dále pak okolo zamrzlé louže a hezky praskajícím ledem, přes posekané kukuřičné jenž se rychle změnilo v bojiště stonky od kukuřice. Dále nás zavedla k lesu kde se jen tak povalovaly kusy odlitého olova a my je museli posbírat a roztřídit podle nějakého záhadného pravidla, které jsem nepochopil ani doteď. Náhle se před námi objevil

hřbitov s krásným přístřeškem navíc relativně chráněný od větru, takže naprosto nejlepší místo na oběd. Pojídáme chleba s paštikou z d'Artaňana a na zahřátí hraje velmi zábavnou běhací hru, kde se honí všichni navzájem, a pokračujeme dále na Krkonošskou vyhlídku odkud je překrásný výhled na Krkonoše. Bohužel už to nestíháme na Pecku, a tak aspoň odlovíme kešku nacházející se u starého vlasteneckého nápisu ve skále. Scházíme z kopce a při této příležitosti se z většiny z nás stanou letadla (z některých dokonce taková ta akrobatická s dýmovnicemi na křídlech) a slétáme dolů. Odsud už to není

daleko zpátky do školy. Cestou ještě procházíme okolo prasečáku, ve kterém strašidelně rezonuje prasečí chrochtání. Když se vracíme, je už skoro tma, a tak nezbyvá než chvíli počkat až přijede Čarlí s řízečky a vrhnout se na ně. Tedy ne tak doslova, nejdříve je musíme ohřát, a pak, protože jsou Vánoce, si je dáme jako

slavnostní večeři s bramborovým salátem. Mňam. To byla dobrůtka. Sice jsem měl jenom tři řízky, ale víc už by se jich do mě stejně nevešlo. No, a co teď? Jelikož byla vyhlášena soutěž o nejlépe nacvičenou koledu tak ony koledy předvádíme a následně se odebíráme na chodbu, aby porota mohla v klidu rozhodnout. Po chvíli rozhodování vycházejí zástupci poroty, aby nám sdělili výsledky. A protože každá koleda byla úplně jiného žánru, tak je vytvoře

no několik kategorií, a jelikož v každé kategorii byla pouze jedna koleda, tak

všichni vyhráváme. Ale to už se ozývá Ježíškův zvoneček a tak se navracíme do jídelny, kde se nachází celta plná dárečků, a tak pohodlně usedáme a necháváme se obdarovávat spoustou pěkných a ve většině případů velmi užitečných dárků. A potom už nezbyvá než uklidit a jít spát po tom velmi namáhavém dni. Ráno už probíhá podle klasického scénáře: vzbudit se, nasnídat se, zabalit a vyrazit na krátkou procházku (tentokrát už ke kostelíku), vrátit se, poobědvat gulášovou polívku, vzít věci na záda a dojít na nádraží. Dokonce objevujeme zkratku a dosti výraznou, takže až sem příště pojedeme, už budeme vědět, kudy jít. Tak zase na příští besídce třeba i jinde než v Bělohradu.

Kralické údolí

Když mě v sobotu ráno vzbudil budík a já vykoukl z okna, vypadalo počasí tak děsivě, že jsem si říkal jestli nebude lépe zůstat doma. Ale vše již bylo připraveno, tak bych o nějakou tu švandu nerad přišel. Pár se nás sešlo u klubovny, ale větší dav se z nás, co chtěli vypátrat poklad Karla IV., stal až v hale Smíchovského nádraží. Při čekání na vlak nám dělali společnost jacísi indiáni. Když jsme se odebrali na nástupiště, přijel si pro nás sice na čas, ale úplně nacpaný Elefant. Bylo štěstí, že naše cílová stanice Černošce nebyla daleko, protože ve vlaku to vypadalo jako při

dopravní špičce a byli jsme rádi, že vůbec stojíme. Pochopitelně nejen my, ale také většina spolucestujících jela do Černošic, takže když jsme vystoupili, vláček odjížděl již volnější. No a mohli jsme vyrazit na cestu, která začínala prudkým a i celkem dlouhým stoupáním, jež bylo ve finální části osvěženo rozbahněnou cestou. Během stoupání jsme se rozdělili do úderných týmů a nahlédli jsme pod pokličku šéfkuchaře, jak by asi takový poklad měl vypadat. Dále jsme se cestou k Solopy(i)skům museli několikrát schovat před loupežníky, jež měli také o poklad zájem. V Solopy(i)scích nás upoutaly lanovky, které si místní chatari vybudovali ke svým chatičkám umístěným v prudkém svahu nad cestou. Ale kromě lanovek jsme objevili i příjemné posezení na návsi, které jakoby vyzývalo ke snědení oběda. Tak

jsme nezaváhali a jali se konzumovat, co nám maminky a babičky zabalili na cestu. Když se však přihnala mračna a trochu toho deště, dali jsme se na ústup. Nebo spíše vstříc dalšímu dobrodružství. A že celkem hrozilo neboť okolo nás neustále neodbytně pobíhal velmi nechutný velký černý pes. Teda on by možná nebyl tak nechutný, kdyby se pořádkem neválel v bahně, loužích a nebyl celej zmoklej od pobíhání v řepkovém poli. Na půl cesty k Vonoklasům, jsme na loučce svedli lýtý boj s místními domorodci o útržky informací, týkající se našeho Karlíku. Mírný deštít a vítr byl kompenzován výhledem na Cukrák. Ve Vonoklasech na zastávce jsme dali dohromady zprávu o Karlíku a vydali se dál přes pole k lesu, kde by se zřícenina s pokladem měla nacházet. Na rozcestí na poli nám místní usedlík předvedl krosování s autem v bahně a některým se to tak líbilo, že si to v té louži museli taky honem vyzkoušet. O pár metrů dále před hradem už stačilo si vzít k ruce na pomoc buzolu a mohl se hledat poklad.

Sláva! Každý našel co chtěl, ale protože čas již trochu tlačil, na nějaké velké kochání nebyl čas a radši jsme rychlou chůzí vyrazili k Dobřichovicím. V Dobřichovicích jsme se prošli okolo "cesty mramoru", kterou jsem jako umělecké dílo příliš nepochopil, ale prostranství to zkrášlovalo celkem hezky. No ale aby ten výlet neskončil tak nudně, tak jsme si ho museli zpestřit útekem na ujíždějící vlak. Bylo to fakt o fous, ale na Smíchov jsme dojeli včas. Tak zase třeba příště.

Ikarus

Všudybud všezvěd

Nové Týpko, nový článek a nový rok-juchúú. I já Vám tedy přeji skvělý nový rok 2008. Přesto, že je tu zbrusu nový, ještě čistý, dalo by se říci ještě teplý rok 2008 (ačkoliv zima je tedy pořádná), vrátím se ve svém článku ještě do toho již úplně použitého (a využitého) roku minulého. Jak jsem zavedla, v téhle rubrice se pravidelně dočítáte zajímavosti z minulosti a současnosti (o budoucnosti jen málokdy-ostatně tak jako kdekoliv jinde) míst, kde jsem byli na výletech.

Tentokrát mám pro vás pár informací o Lázních Bělohrad a okolí, kde jsme byli na Vánoční besídce. Tak tedy o samotných Lázních Bělohrad je jisto toto: původní název vesničky, která byla na tomto místě, byl Nová Ves. Jenže kolik Nových Vsí znáte? Určitě spoustu. Jméno je to obvyklé, tam kde byly při takzvané kolonizaci (to znamená při osidlování nových míst) založeny nově nějaké vesničky, tam se to jmenovalo Nová Ves. A zkuste si představit kolik jich muselo

původně být! Později se totiž, tak jako tato Nová Ves, některé přejmenovaly (takže jich zbylo méně). V té naší, byla postavena tvrz, která měla...to byste nečekali: bílé zdi. A jelikož se asi všem přejídalo mít všude

samou Novou Ves, začalo se tomu místu říkat Bělohrad. No, a když tu byly založeny lázně- bylo jasno- budou to Lázně Bělohrad. Dodnes je tohle městečko v povědomí už od školy, to proto, že v názvu se píší obě dvě počáteční písmena velká a učitelé si myslí, že to nevíme.

Nu, jako na každém výletě jsme byli na vycházce po okolí. A co jsme neviděli, známou ceduli hlásající Brtev a pod tím

Pardoubek. (Na přiložené fotce vidíte, co z toho Kočovníci pochopili, když tam byli minule:) Tedy povím vám co jsem o této věci zjistila. Nejenže Paroubek samozřejmě není mrtev, ale ani nemá rýbu, tedy rýmu (zkuste si říci s plným nosem výše zmíněné a uvidíte, proč Kočovníci pochopili cedulku špatně-holt očekávání je očekávání). Tak tedy Pardoubek není Paroubkovo rodiště, ani to jméno není na jeho počest, ale je to prostě: jméno vesnička získala protože tam roste pár doubků. To je ale, co! Někdy je to tak prosté, až se nechce věřit, že je to fakt pravda. Ale je. No a Brtev je také vesnička. Tohle jméno má však zajímavější souvislosti. Pojmenování vesničky bylo odvozeno od slova *brtník*, což bylo pojmenování pro včelaře stáječící lesní med, kteří měli úly právě zde v Brtvi. No a odtud je tedy také pojmenování medvěda brtníka. To koukáte, co, že nejsou medvědi jen u Kolína, ale i u Lázní Běláhrad. Tedy, když nad tím přemýšlím, myslím, že nejsou ani u Kolína, ani u Lázní Běláhrad. Alespoň my jsme žádné neviděli. Ale určitě tu kdysi byli!

Nu a teď, když dovolíte, malý výlet do historie. Lázně Běláhrad patřily nejprve Kryštofu Harantovi z Polžic a Bezdruzic, což je zpráva zvláště pro pamětníky. (Tedy ne, že by si někdo z nás pamatoval ty doby, ale pamatujeme si, jak vypadají Polžice a Bezdruzice.) A následně přešly pod vládu Albrechta z Valdštejna. To je ten, co má teď výstavu ve své vlastní jízdárně.

Tolik k výletům v minulém roce (ten, kdo se těšil na původ jmen Vonoklasy a Solopysky z jednodenňáku, ten bude stejně jako já zklamán, ale nepodařilo se mi bohužel najít příslušné informace). Zase za měsíc...pampalá

AnežKA

Kroje - co jste možná nevěděli

Zde se dozvíme, jaká je změna v bodování krojů na výletech a také něco málo obecně o našem kroji. Změna platí od 1. ledna 2008.

Co všechno je kroj: Zelená košile (s náležitostmi: domovenka, pásek na odborky) a (nebo) kočovnické tričko.

Ve chvíli, kdy získám dvě odborky, můžu se těšit na šátkování. To se koná na závěrečném výletě v roce (tzv. Oheň), případně na konci tábora. Při šátkování dostanu černobilý kostičkovaný šátek, oddílový znak (který si naši na košili) a pískovou čepičku. Od té chvíle i tyto věci patří do mého kroje.

Na výlety a schůzky s sebou nosím kroj podle těchto pravidel:

- Na schůzky můžu nosit zelenou košili (opatřenou domovenkou a páskem na odborky) i oddílové tričko. Pokud budu mít aspoň jedno, dostanu 1 bod do celoročního bodování.
- **NOVINKA:** Na jednodenní a vícedenní výlety mi od nyní stačí jen kočovnické tričko anebo tradičně zelená košile a dostanu tolik bodů, kolik má výlet dnů!
- Pokud mám šátek, musím mít na výlet i šátek.
- Na jarní a podzimní tábor (prázdniny) si vezmi zelenou košili (tričko nestačí) a pokud mám, tak i šátek. Dostanu tolik bodů, kolik mají prázdniny dní.
- Na letní tábor musím mít bezpodmínečně zelenou košili (+šátek, znak a čepičku, pokud jsem šátkovaný). Tábor se nebuduje.

Odborky – Sportovec

Sportovec je odborka akorát na zimu. Při trénování se pěkně zahřejete, pocvičíte si, zpotíte se, a příprava na Sportovce je

hotová. Ale spíš se vyplatí tuhle odborku dělat v létě a to nejlépe na Ohni nebo ještě lépe na táboře. Záta na ní můžete radši trénovat doma, třeba na dřepy, kliky, házet kanadou radši ne...

Prvním ze zdrojů, ze kterých se sport vyvinul, je podle historiků potřeba vycvičení armády, který vyústil v nejrůznější hry a soutěže zaměřené na bojové dovednosti a na fyzickou zdatnost (zápas, lukostřelba, jízda na koni). Druhým zdrojem jsou rituální aktivity, kdy byla určitá soutěž prováděna jako součást obětního rituálu nebo rituálu předpovídání budoucnosti - do první kategorie patří řecké olympijské soutěže, do druhé kategorie např. mayské obřadní míčové hry.

Počátky sportu, jak ho známe dnes, jsou spojovány s technickou revolucí v 19. stol., jejíž vůdčí zemí byla Anglie. V současnosti jsou (h)různé druhy sportů. Tak například, znáte třeba Gušti Čapan, autopólo nebo motoskijöring? Tak Gušti Čapan je v doslovném překladu *kazajkové rohování*, je to tradiční afghánský sport. Soupeřící protivníci se snaží dostat jeden druhého na zem. Povoleny jsou různé druhy úchopů a hodů. Jakékoliv druhy úderů jsou zakázány. Autopólo, ač to nezní moc přesvědčivě je pólo v autě... a motoskijöring je zimní sport, kde jsou v jednom týmu dva závodníci - řidič a lyžař. Řidič ovládá terénní motorku a lyžař se veze za ní a drží se pouze lana, které je uvázáno na motocyklu. Vítězem je ten tým, který jako první projede cílem. Pro začátečníky může být i auto... Nevím, co je lepší...

Co se děje na kolejích

Tak a máme tu další číslo. Původně jsem měl na mysli psát něco jako takové zhodnocení minulého roku a co nás čeká a tak, ale to je k vidění na každém rohu a

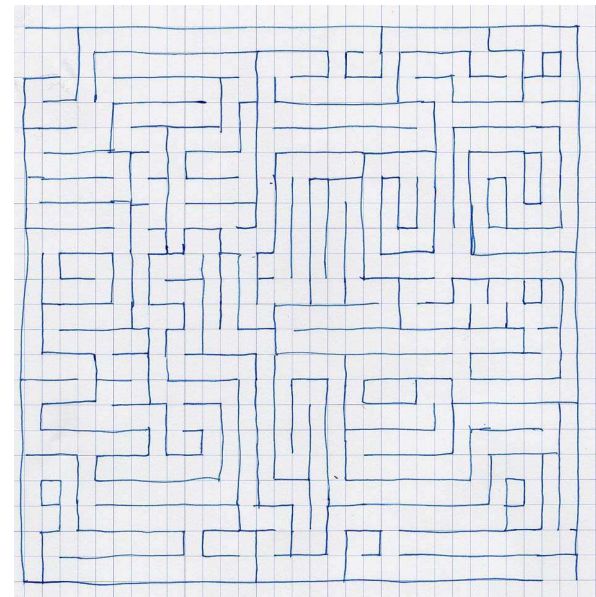
protože byla na vleku fůra lidí a mlha a lyžovat se moc nedalo, tak jsem si řekl že se povozím o vánočních prázdninách tramvají mezi Jabloncem n. N. a Libercem a podám hlášení. Zdejší tramvajová síť stojí za pár řádek, které si nyní můžete přečíst.

Celá síť měla v historii mnohem více kilometrů než dnes. Rozkládala se na území měst Liberce a Jablonce nad Nisou a spojovala tyto dvě města i jejich okolí (Rychnov u J.n.N., Liberec-Rochlice, Jablonecké Paseky, Janov n. N....). V době své největší slávy mohla být tato síť druhá nejdelší po Praze. Pak ale v dobách komunismu bylo rozhodnuto, že elektrické dráhy jsou drahé a bude lépe jezdit autobusy na naftu. Tehdy měli pravdu, protože náklady na údržbu tratí (troleje, koleje, vozejčky...) nejsou zanedbatelné, ale to stál litr nafty jen pár haléřů a dnes se zrušené sítě hořce lituje, protože život alternativní autobusovou dopravu trochu leze do peněz. Pro náročné terénní podmínky zde byl zvolen rozchod kolejí 1000 mm (což je shodou náhod rovný metr). Standardní rozchod kolejí je však 1435 mm (vlaky, metro, tramvaje v Praze...). Jak jsem již výše zmínil, síť těchto horských tramvají se postupně rozpadla a proběhla řada přeložek a úprav kolejí a tak přes město Liberec (kde je i vozovna) dnes vede jen jedna páteňová trať z Lidových Sadů do Horního Hanychova o normálním rozchodu 1435mm. Meziměstská trať do Jablonce je však svojí vytižeností a přepravní kapacitou nenahraditelná, tudíž nedošlo k jejímu zrušení a díky tomu, že zůstala ve své původní poloze (náspy, mosty, oblouky...), byl zde zachován i rozchod kolejí 1000mm. Tato meziměstská trať se na Libereckou páteň napojuje v centrálním přestupním terminálu MHD, Fügnerova. Vozovnu však mají společnou, je potřeba aby mohly

meziměstské linky (č. 5 a 11) zajiždět do centra a i co se vozového parku týče, je v rozchodech tramvají smíšený a tak je potřeba mít v ulicích trať takovou, po které mohou jezdit tramvaje obou rozchodů. A vzniká nám takzvaná „splítka“. Trať tedy

už jen rozchod 1435 mm a trojkolejných částí ubývá. Takže co zde zbylo: dvourozchodová trať v úseku Lidové Sady-Fügenerova-dále společně s meziměstskou tratí kolem vozovny Rybníček až k Viaduktu. Dále směrem na Dolní a Horní Hanychov je již položen nový svršek pouze s „širokým“ rozchodem. No a pak zbyla ta meziměstská trať. Úzkorozchodnými vozy jsou provozovány jen meziměstské linky a o svátcích jezdí po Liberci (v úseku Lidové Sady-Viadukt) jeden historický vůz zvaný Bovera.

má 3 kolejnice-jednu společnou a zbylé 2 jsou každá v jiné vzdálenosti, pro každý rozchod (obrázku se dočkáte v příštím Týpku). V 90. letech, když se původní síť rušila a rovněž mnoho tramvají bylo úzkého rozchodu, se pořádně nevědělo, který rozchod se bude používat a tak byly tyto „trojkolejky“ položeny po Liberci. Nyní jsou v oblacích jakési plány o propojení zdejších „lesních“ tramvají s klasickou stávající železniční sítí (jež bude opatřena v dotčených úsecích trolejemi) a tedy možností provozu tramvají po velké části regionu pod názvem Regiontram Nisa. Z důvodu projektu Regiontramu a sjednocení vozového parku je v rekonstruovaných částech tratí používán

Projekt Regiontram Nisa není špatný, ba možná potřebný, ale jako vždy stojí v cestě peníze. Meziměstská trať je místy v dost bídném stavu a tak když se něco našetří, provede se výluka a oprava daného úseku. Při těchto výlukách jsou již na trať pokládány nové pražce, které na sobě mají podložky umožňující přimontování kolejnic i na rozchod 1435 mm,

tedy je vidět, že něco by se budoucní dít mohlo. Tramvaj fičíci lesy podél potoků bude doufám jezdit ještě dlouho, ale po „přerozchodování“ bychom přišli o poslední „úzké“ tramvaje v republice. Myslím že to stojí za vidění a jestli pojedeme na jarníáky do Bedřichova přes Liberec, bude možno tuto trojkolejku spatřit z autobusu.

Tak lesům zdar.

lkarus

Fotka nebo fikce?

Pokud jste již vytrávili po vánočním a novoročním přejídání a nyní máte chuť na nějaké ty novinky ze společnosti, pak jste tu na správném místě. Tak například dnes

se dozvíme, jakého má Péča nového koníčka.

Koníčkem jsem sice nemyslel opravdového živého koně, nýbrž koníčka ve smyslu oblíbené činnosti či takzvaného hobby (pozor, neplést s Hobem), ale jak se dočtete dále, ani ten opravdový kůň by nebyl tak daleko od pravdy. Péča se totiž dala na chov exotických živočichů. Pokud se jí na to zeptáte, zajisté bude zapírat, nicméně důkazem je přiložené foto a svědectví

našeho reportéra. Na fotografii je Péča zachycena s jedním ze svých zvířecích miláčků – anakondou Pepikem. Jak sama Péča přiznala, nevýhodou takového plaza je, že je občas až příliš přítulný (pokud jsme tedy správně rozluštili Péčino přidušené sípání – viz. foto). Nicméně jakožto módní doplněk působí had velmi vkusně a je téměř k nerozeznání od běžné šály. Také prý dobře poslouží jako pomocník v kuchyni – například při louskání ořechů či válení těsta. Péča však jako nadšený chovatel nezůstala jen u jednoho zvířete – podle našich informací si dále pořídila lenochoda a hejno kolibříků. Jejich snímky však bohužel nemáme – když se je totiž náš fotograf chystal pořídít, rozhodl se ho zmíněný had Pepík obejmout a ještě ho nepustili z nemocnice. Přejme tedy Péče mnoho chovatelských úspěchů.

Marcel

Luštěnky

Vítám Vás u slavnostního Týpka, nabídka soutěží z toho minulého Vás konečně zaujala a chopili jste se jedinečné šance vyhrát. Někteří z Vás dokonce využili možnost poslat odpovědi e-mailem, takže nezbyvá než pokračovat.

Nejprve se budeme věnovat výsledkům z minulého čísla. Vítězem bludiště se stala myška jejíž fotografií si můžete prohlédnout někde poblíž tohoto článku. Správnou odpověď poslali Sára, Kristýnka (ZU) a Honza (KŘ) z Wericha.

Další odpověď, která se týkala nejbližšího vysílače u tábořiště, byla Strážíště. Správně odpověděl Honza (KŘ).

Poslední otázka byla napsat co nejvíce Vánočních postav a zemí, ze kterých pocházejí. Na tyto otázky odpověděli Kristýnka (ZU) a Honza (KŘ).

Nu a máme tu konec vyhodnocování a tedy prostor k novým soutěžím. Jako první je tu bludiště je třeba najít cestu skrz něj.

Další úkol je sice trochu vánoční, ale zavzpomínat se vyplácí. Je třeba spojit vánoční postavy a země jejich původu.

Jako příklad je tu Ježíšek – Česká republika. Toto je soutěžní úkol, tak nakrmte bedničku B, nebo moji e-mailovou schránku.

A poslední soutěžní úkol je trošku kreativní,

můžete se zúčastnit svou kresbou Zlatého prasátka (jistě jste ho všichni viděli na Štědrý den).

Budu se těšit na Vaše Zlatá prasátka a další odpovědi. Ještě chci podotknout, že vítězná

prasátko vyjde v příštím Týpku.

A na závěr bych měla napsat, kdo vyhrál soutěže z minula. Jelikož se notář nedostavil, tak jsem odměny rozdělila rovným dílem mezi zúčastněné. Budou na klubovně.

Nové body pro nový rok

Vítejte u bodů.

Pokud jste Týpko četli pozorně od začátku až sem, tak vaše zraky jistě již nejméně třikrát zaznamenaly, že máme nový rok. I bodovací tým si přihodí do tohoto novoročního kotle. Protože kdy jindy si dávat hezká předsevzetí jako „budu pokaždé nosit pomůcky“, či „udělám si tři odborky“, pomocí kterých můžete získat kvanta nových novoročních bodů. A v tomto roce to máte ještě snazší, neboť na výletech již můžete občas zapomínanou košili nahradit slušivým oddílovým tričkem. O tom už ale jistě víte z jiného článku, jestli ne, zeptejte se svého vedoucího či bedničky B.

Loučíme se s již klasickým pozdravem: Šťastný nový bod a hodně zdaru i v novém roce.

P.B. s Ajdamem a Vigem

DRUŽINY

1	Zubří	91
2	Myšáci	86
3	Kamzíci	53
4	Křečci	33
5	Lochnesky	29

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	189
1	Eda (ZU)	157
2	Helmut (KA)	131
3	Mája (MY)	127
4	Lída (KA)	123

5	Káča (MY)	116
6	Sára (ZU)	109
7	Míša (MY)	106
8	Téra (MY)	105
9	Chrob (ZU)	104
10	Žalud (ZU)	83
11	Ondra (LO)	74
12	Dolar (KA)	68
13	Kristýna (ZU)	63
14	Lukáš (KŘ)	58
15	Kačka (KŘ)	57
16	Sebík (ZU)	53
17	Honza (KŘ)	44
18	Honza (MY)	43
19	Jáchym (ZU)	42
20	Damián (MY)	40
21	Honza (LO)	37
22	Pavlík (LO)	36
23	Nikolka (KŘ)	33
24	Marek (MY)	32
25	Richard (KŘ)	22
26	Zuzka (KŘ)	19
27	Tomáš (LO)	17
28	Vašek (LO)	16
29	Nikola (KŘ)	13
30	David (LO)	6

KOČ & OSMAK

